

JELENLÉT

SZÖVEG –
PÁCZAI TAMÁS

SOROZAT –
VILÁG-KÉP

◆ A közel negyvenhatezer lakosú Agglomerado da Serra **Brazília harmadik legnagyobb favelája** Rocinha (Rio de Janeiro) és Sol Nascente (Ceilândia) után. Az ország délkeleti részén fekvő Minas Gerais állam fővárosában, Belo Horizontében épült nyomornegyed a XX. század első éveiben még az akkoriban robbanásszerűen fejlődő Belo Horizonte agglomerációjának számított, hivatalosan a mai napig nyolc falu alkotja a közigazgatási egységet. Sokáig nem épült össze a több millió lakosú nagyvárossal, de az 1990-es évektől kezdve szerencsét próbáló fiatalok tízezrei telepedtek le itt néhány év alatt. A gyors betelepülést nem követte az infrastruktúra megfelelő fejlesztése, Serrában az 1990-es évek eleji nyugodt légkört felváltotta a drokartellek és a rendőrség közötti háborúk időszaka. Az elmúlt közel egy évtizedben a hatóságok visszaszorították a bandák uralmát, azonban félt, hogy a koronavírus-járványt követő gazdasági válság nyomán az erőszak újra fellángol, csakúgy, mint Brazília többi favelájában.

Az első brazíliai nyomornegyedek a XIX. század végén jöttek létre. A mai Bahia állam Canudos nevű településén 1896–1897 között lázadás tört ki, a köztársasági kormányzat a zavargásokat megállító katonáknak letelepedést és fizetést ígért. Ezt azonban nem kapták meg, ezért Rio de Janeiróban elfoglalták a Morro da Providência lankáit, és létrehozták a telepüket, amelyet a környéken őshonos, szúrós favela fáról (*Cnidocolus quercifolius*) neveztek el, hogy a szenvedéseikre emlékeztesse őket.

Ezt a nevet időközben átvette a köznyelv, az 1970-es években kezdődő gazdasági népvándorlás időszakában létrejött nyomornegyedeket már mind így hívták az országban. A favelákban eluralkodó szegénységre elsőként *Dom Hélder Câmara* hívta fel az egyházi és a világi vezetők figyelmét. A favelák lelkipásztoraként tisztelt püspök történetéről a következő oldalakon olvashatnak. ◆

Életkép Agglomerado da Serra favelából
(Belo Horizonte, Brazília, 2020. május 17.)

SZÖVEG –
HORVÁTH PÁL filozófus

SOROZAT –
PÉLDAKÉPTÁR

A NYOMORNEGYEDEK FŐPAPJA | Dom Hélder Câmara

Közel háromnegyed évszázada, a II. vatikáni zsinat előtti években már világossá vált, hogy a harmadik világ fiatal, dinamikusan fejlődő egyházaiban a lelki-szellemi gazdagság árnyékában sokan élnek szegénységben, nyomorban, elnyomatásban, és a katolikus egyháznak a hit igazságainak hirdetése mellett az emberekért, a társadalmi igazságosságért is ki kell állnia. Különösen a diktatúrák uralta Latin-Amerikában volt drámai a helyzet. A felvetődő súlyos kérdésekre egy perui teológus, *Gustavo Gutiérrez* dolgozta ki válaszul a felszabadítási teológiáját. Ez alapján jött létre az a katolikus társadalmi mozgalom is, amelynek élharcosa a brazil *Dom Hélder Câmara* lett.

◆ A FAVELÁK LELKIPÁSZTORA

Dom Hélder Câmara 1909 elején született az észak-brazíliai Fortaleza városában sokgyerekes polgári, középosztálybeli családban. Édesapja egy helyi cég könyvelője, édesanyja tanítónő volt. A fiatal Câmara tizennégy évesen a papi hivatás mellett döntött, 1931-ben szentelték pappá. Öt éven keresztül lelkipásztori szolgálatot végzett, munkásokkal és értelmiségiekkel foglalkozott, részt vett a világi híveket tömörítő Katolikus Akció megszervezésében, és 1931-ben megalapította Ceará állam munkáslégióját, 1933-ban pedig a katolikus munkásműködők szakszervezetét. A harmincas évek közepén egy ideig együttműködött a radikális „zöld ingesek” jobboldali mozgalomával, de egy idő után kétségei támadtak velük kapcsolatban. Hamarosan felkérték, hogy államtitkárként irányítsa a tartomány oktatásügyét. Két év múlva Rio de Janeiróban, a szövetségi oktatásügyi minisztériumban kapott fontos beosztást, de közben lelkipásztori munkát is végzett. A főváros nyomornegyedeiben, a favelákban tapasztalta meg a szegények

Kép: Profimedia – Red Dot

Hélder Câmara (Párizs, 1974)

Hélder Câmara (jobb oldal, fent) díszdoktori avatása után készült csoportkép. Cambridge, 1974

reménytelen helyzetét. Szociális heteket szervezett, amelyeken világiak, papok, szerzetesek, püspökök vitatták meg az ország helyzetét és az egyház feladatait. Korábbi, tartózkodóan konzervatív nézeteivel 1937-ben véglegesen szakított, hivatali és papi munkája mellett egyházi lapok szerkesztőjeként hirdette a hit és a társadalmi igazságosság ügyének összekapcsolását. Már ismert közéleti személyiségként 1952-ben Rio de Janeiro segédpüspökévé nevezték ki, jelentős szerepet vállalt a Brazil Katolikus Püspöki Konferencia létrejöttében, amelynek 1964-ig főtitkára volt. Ő volt az 1955-ben, Rióban megrendezett harminchatodik Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus fő szervezője, amelyen számos

latin-amerikai püspökkel volt módja nézeteket cserélni, és érvelni amellett, hogy az összefogás a szegények érdekében kiemelkedően fontos feladat. Kezdeményezésére a kongresszus keretében megalakult a Latin-amerikai Püspöki Konferenciák Tanácsa, a CELAM, amelynek fontos célja lett a szociális megújulást célzó egyházi törekvések támogatása és összefogása. A szervezet és vele Hélder Câmara célja ettől fogva annak a kérdésnek a megválaszolása volt, amelyet egy vendég európai főpásztor fogalmazott meg a kongresszuson: „Hogyan történhet meg az, hogy mi az Eucharishtiában a köztiünk lévő Krisztust tiszteljük, miközben nem vesszük észre ezt a Krisztust Rio de Janeiro faveláinak szegényeiben, a társadalom peremén?”

GONDVISELÉS BANK ÉS KATAKOMBA-PAKTUM

Hélder Câmara ettől kezdve minden erejét, szervezőtehetségét és karizmáját a szegények szolgálatába állította. Rendszeresen látogatta a nyomornegyedeket, azért fáradozott, hogy a szegények elfogadható lakáskörülményekhez és megélhetéshez jussanak. Ennek érdekében mondott rádióbeszédei ismertté és népszerűvé tették. Egyre inkább meggyőződésévé vált, hogy a helyes és hatékony karitatív munka nem pusztán jótékonykodást jelent, hanem a szociális igazságosság megvalósítását, a meglévő társadalmi struktúrák békés megváltoztatását. Szociális segítő mozgalmat indított, megalapította a szegények öngondoskodását támogató Gondviselés Bankot. Részt vett a II. vatikáni zsinaton, ahol egyszer sem szólalt fel, de háttérbeszélgetései és a VI. Pál pápával ápolt jó kapcsolata révén, komoly befolyást gyakorolt a tanácskozássra. Azt szorgalmazta, hogy az egyház valóban „szolgáló egyház” és „a szegények egyháza” legyen. A zsinat vége felé a sok püspök által elfogadott és aláírt, erősen szociális tartalmú Katakomba-paktum is elsősorban az ő fáradozásának eredménye. Ebben a harmadik világ püspökei az evangélium szociális üzenete, a szegények ügyének szolgálata, egy egyszerű és szegény egyház mellett kötelezték el magukat. A zsinat idején, 1964-ben nevezte ki VI. Pál pápa Olinda és Recife érsekévé. Közben Brazíliában a katonák vették át a hatalmat, és a két évtizedes diktatúra alatt a szegények ügyének képviselése még nehezebbé vált. Elveire személyesen mutatott példát, nem költözött be az érseki palotába, egy szerény belvárosi lakásban élt, a palotát átengedte az egyházi emberjogi bizottságnak. A katonai juntával dacolva képzési és önszervező programot indított a parasztság számára, elindította az Akció a békéért és igazságosságért nevű mozgalmat. Támogatta a báziscsoportokat és a felszabadítási teológiának azon képviselőit, akik a társadalmi reformok keresztény szellemű, erőszakmentes megvalósítása mellett álltak ki.

„A VÖRÖS PÜSPÖK”

A jobboldal „vörös püspöknek”, kommunistának kiáltotta ki, és a nép lázításával vádolta. A vádakra azt válaszolta: „Én nem a lelkek pásztora vagyok, hanem az embereké. Az egyháznak és az államnak is a feladata, hogy az egész, a teljes emberrel foglalkozzék. ... Krisztus nem csak a lelkekről való

gondoskodást adta számunkra feladatul. Korábban azt mondták: a Recifei egyházmegyéhez egymillió-kétszáz ezer lélek tartozik. Nem! Igaz, hogy egymillió-kétszáz ezer lélek él itt, de ezeknek a lelkeknek testük is van. Én nem tudom ezeknek az embereknek a lelkét és a testét egymástól elválasztva szemlélni.” De némi iróniával úgy is fogalmazott: „Ha enni adok a szegényeknek, azt mondják, szent vagyok; ha felvetem a kérdést, miért nincs mit enniük a szegényeknek, akkor azt mondják, kommunista vagyok.”

A SZEGÉNYEK EGYHÁZA

Munkatársait bebörtönözték, üldözték, és őt is akadályozták abban, hogy szerepeljen, ám külföldi útjai során bátran bírálta a latin-amerikai társadalmi és politikai állapotokat, az igazságosság, a szabadság és a demokrácia hiányát. A CELAM 1968-ban rendezett medellíni (Kolumbia), majd pueblai (Mexikó) konferenciáján a braziliai püspököket képviselte. Kimondták, hogy a szegénység embertelen és ellentétes az evangéliummal; a szegénység nem Isten akaratából van, hanem nagyon is kézzelfogható, bűnös gazdasági, társadalmi és politikai okokra vezethető vissza, amelyeket meg lehet és meg kell változtatni. Kimondták, hogy az egyház, amely korábban az igazságtalan társadalmi struktúrákat támogatta, a jövőben a szegények oldalán áll. Hélder Câmara tevékenységét külföldön több nemzetközi békedíjjal ismerték el, számos egyetem avatta díszdoktorává. Hetvenhat éves korában, a korhatárt elérve – a szociális igazságosság és szeretet apostolává lett érsek – lemondott érseki hivataláról, és visszavonult, de továbbra is nyomon követte a világegyházban zajló eseményeket. A halál végül kilencvenéves korában, 1999-ben érte érseki székvárosában, Recife-ben. A temetési szertartáson a hívő tömegek mellett számos bíboros, érsek, püspök, a pápai nuncius és Brazília hivatalban lévő alelnöke is megjelent. Testét Olinda székesegyházában helyezték örök nyugalomra. Hosszú előkészületet követően hivatalos boldoggá avatási eljárása Ferenc pápa regnálása alatt, 2015-ben vette kezdetét, és 2017-ben a brazil képviselőház kulturális bizottsága az emberi jogok brazil patrónusává nyilvánította. Testamentumnak is beillő szavai így foglalják össze üzenetét: „Evangéliumi szemléletem engem a békés erőszakhoz vezetett. Ez azt jelenti, hogy nem elégszem meg mini reformokkal: mélyreható változásokat kívánok nálunk és a fejlett országokban is, mivel minden mindennel összefügg.” ♦

A Média a Családért díj

áprilisi jelöltjei

Média a Családért díj

PARTI JUDIT

Sosincs késő az igenhez

parokia.hu

A Média a Családért díj
fő támogatója:

Külhoni Média a Családért díj

VARGA BRIGITTA

Holtomiglan, holtodiglan

Kárpáti Igaz Szó - videó

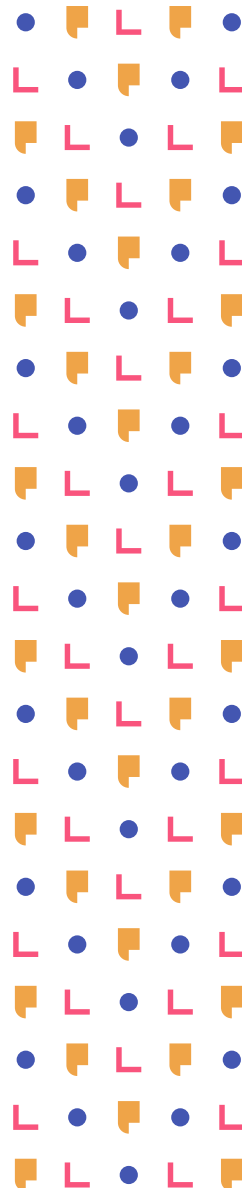
A Külhoni Média a Családért díj fő támogatója:

A jelöltekről szóló ismertetőt és a jelölt munkákat megismerheti a mediaacsaladert.hu-n, ahol az Ön jelölését is várjuk.

A magyarországi és külhoni közönségdíjak támogatója:

MBH BANK

SZÖVEG –
TEIMEL ALEXANDRA

KÉP –
PÁCZAI TAMÁS

Én már nem lennék, ha ezt nem csinálhatnám

Bárcsak ilyen lehetnék, ha megérem ezt a szép kort! Ez a gondolat motoszkált a fejemben, miután *Elvirával* találkoztam. Még a nénit is nehezemre esett kimondani, mert olyan hihetetlen temperamentummal megáldott asszonnyal beszélgethettem, akinek elevensége, hozzáállása az élethez csodálattal töltött el. Az a szenvedély, amellyel a mindennapjait kitöltő tevékenységet végzi, az eltelt évtizedek alatt sem fakult, sőt újabb és újabb ötletek válnak valóra a keze munkája nyomán. Bármilyen elkészül gyékényből, a nyolcvannégy esztendő *Kollár Jenőné Elvira* bősárcányi otthonában.

Németh Fáni közművelődési referenssel a bemutatóteremben

A ritka mintás táska is kelendő volt

♦ „Jaj, édes kisleányom, befulladsz, elsüllyedsz nekem ott, ne menj, maradj inkább itthon» – édesapám így indított útnak, amikor olyan tizenöt éves lehettem, sosem felejttem el. Én meg mondtam neki: »Dehogy maradok, megyek én aratni, édesapám.« Aztán fölültem a bandával a vonatra, és már indultunk is Nádudvarra gyékényt aratni. Hát így kezdődött valahogy” – idézi fel a kezdeteket Elvira, aki a II. világháború idején, hetedik gyermekként született a Papp családba. A Hanság szélén fekvő faluban látta meg a napvilágot, s bár járt sokfelé az országban, egész életében Bősárkányban élt a családjával együtt.

„Akkoriban ez halászfalu volt. Nagy volt a szegénység, de gyékény volt bőven, hát a gyékényfonás lett itt a népek a kenyere. Ahogy nekem mesélték, 1880 körül a község főtanítója Szegedre ment megnézni, mint fonják a leányok gyékényből a táskákat. Haza is hozott egyet, megmutatta a diákoknak, hogyan kell azt csinálni. Hamar megtanulták, és terjedt, mint a futótűz. Minden házban ment a fonás. De a gyékényt mindenkinek magának kellett beszereznie, és amit készített belőle, vinnie a piacra. A férfiak akár száz kilométert is mentek lovas kocsival, biciklivel, vagy gyalogoltak hátukon a termékekkel, úgy házaltak. Ahol rájuk esteledett, ott aludtak, szárazkenyéren éltek. Jut eszembe aranyom, hozok mindjárt egy kis süteményt, legyen min rágódjon.” S már térül-fordul, de közben kezébe fogja a javításra hozott kosarat, s nekikezd a munkának, miközben történeteivel újra visszarepít a múlt századba. Megtudom, hogy a „győri páros” egy negyvenkét meg egy negyven centis egymásba helyezhető szatyor volt, amit párosával készítettek, és vitték a városba. Egy darab negyven fillérbe került, de a harmincas években a kosárfonóknak pénzt nem adtak érte, csak egy papírdarabot, azt nevezték jancsibankónak. Ezzel lehetett a boltban vásárolni, miután a boltos is levette róla a maga hasznát. Ez a kiszolgáltatottság hívta életre a háziipari szövetkezetet, amely a falubeli értelmiségiek segítségével 1937 tavaszán jött létre, és a kosárfonók helyzetén sokat javított. A szövetkezet a II. világháború alatt is működött. Hadiipari rendelésre háromágú fonattal úgynevezett őrcsizmákat készítettek, ez védte a katonák lábát a fronton az elfagyástól. A kórházban lévő sebesülteknek gyékénypapucsokat fontak. A háború után számos Nyugatra szóló rendelésnek is eleget tettek, vagonszámra szállították a kosarakat külföldre is. Az ötvenes években már közel négyszáz tagja volt a háziiparnak, biztos megélhetést jelentett a gyékényfonóknak évtizedeken keresztül.

„Ez azért piszokkal jár ám – mutat körbe, a konyhában elfektetett, száraz növénykupacra –, nyáron a kinti műhelyben dolgozgatok, de télen sem tudok meglenni nélküle, hát behozom. Gyékény nélkül nincs fonás, úgyhogy menni kell utána a sekély vizekbe. Magam is aratom le, mind a mai napig. Csak akkor nem mentem, amikor a gyerekeim születtek, és akkor maradok itthon, ha az egészségem nem engedi. Bizony, még az idén is megyünk az alapanyagért Jobaházára, Magyaracsa-re. Mert az aratás világlélethez nagy élmény volt, még akkor is, ha embert próbáló munka. Mindig augusztus elején indultunk, vonattal utaztunk, vittük magunkkal az ételt: kenyeret, szalonnát, sonkát, babot meg rántást is, mert minden este főztünk. Volt, hogy istállókban, máskor meg nagy tárolókban a magunkkal vitt pokrócokon aludtunk. Négy-öt hétig arattunk, sokszor derékig érő vízben álltunk. Erős vászonból készült gatyát hordtunk, amit derékban vagy mell alatt megkötöttünk. Így védekeztünk a piócák ellen, mindig rengeteg tapadt ránk. Térdig ért a harisnya, arra húztuk föl a gumicsizmát. Aztán jött a focipajz, mert az jól tapadt. Pláne, amikor még a »stopnyki« is megvolt a talpán, mert abban tudott az ember kapaszkodni a víz alatt. Megmarkoltunk négy-öt szál gyékényt, és az egyméteres nyelű sarlóval tőben levágtuk. Amikor olyan negyven centiméter átmérőjű csomó összegyűlt, torombára (sodrott kötéll) fektettük, összekötöttük. Volt, hogy fel is ültem a tetejére, aztán a sarlóval eveztem ki a partig. A férfiak meg kiabáltak: »Elvira, nem ám, elsülldesz!« – de hát én mindig partot értem. Ott kiterítettük, az aratás végéig száradni hagytuk. Ötnaponta forgattuk, nehogy »megízesejjen«. Az aratás végeztével nyolcvan-száz vagon érkezett a bősárkányi állomásra. Ott szétosztottuk, és még otthon is kiterítettük az udvarra, a ház oldalának

támasztottuk, forgattuk, hagytuk teljesen kiszáradni. Utána került a padlásra, műhelybe, kinek mije volt. Aztán egész évben ment a fonás. Összejöttünk hárman-négyen asszonyok, és ha sok volt a munka, még hajnalban is dolgoztunk. A hatvanas évek végéig még mindenki ezzel foglakozott a faluban.”

Figyelem, ahogy életre kelnek a keze alatt a szálak, és egyre gyarapodik a kosár. A gyékény minden egyes részéről és felhasználásáról olyan részletességgel beszél, hogy „városi leány” létemre is hamar megjegyzem, mit, hogyan kell. Megtudom, hogy a gyékényszár alsó, körülbelül két méter hosszú, használható része a „nyila”. A gyékényszálakat hasították, és a két szélső levelét csak tüzelésre használták, azzal fűtötte be a pék a kemencét. A következő két levél volt a „bevaló”, ezt rakták keresztbe a platni készítésekor. A belső két szál szolgált vezető szálként, a középső henger alakú a „széke”, a gyékény legjava, amit fonásnál és fülelésnél használtak. A feldolgozás előtti este a gyékényt még megöntötték forró vízzel, így puhább, hajlékonyabb lett. Régen háncsfestékekkel, ma textilfestékekkel színezik a kukoricalevelet meg a raffiát, abból varrják a virágokat a különböző méretű és formájú kosarakra, táskákra. Beszélgetünk, és közben előkerülnek a fiók mélyéről az emléklapok, oklevelek, kitüntetések, régi fényképek a néptáncos időkből.

„Bárhol felléptünk, a színpadot is a gyékényből készített tárgyakkal, virágokkal díszítettük. Bejártuk az országot, sokat mulattunk, igen szerettem táncolni, énekelni. Már kislány koromban is az én dalommal érhetett csak véget az énekóra. Az iskola

Négy-öt hétig arattunk, sokszor derékig érő vízben álltunk. Erős vászonból készült gatyát hordtunk, amit derékban vagy mell alatt megkötöttünk.

A gyékényarattás pillanatairól fotók mesélnék

után viszont azonnal hazamentünk, mert édesanyám és édesapám is megkövetelte a leckeírást. Utána aztán nekiállhattunk a »győri páros« oldalának, mert az külön készült, és akárcsak az üvegre font tölcser, ez is minden családban a gyerekek munkája volt. Mindenhol a szülők adták tovább a mesterséget, mi meg örültünk, hogy otthon volt munkánk. Ugyan elröpült az idő, de azóta is ugyanolyan lelkesedéssel csinálók mindent, mint azelőtt. Persze, nem mondom, hogy néha nem fáj itt-ott, de akkor kimegyek a műhelybe, spekulálok egy kicsit, aztán már készítek is valamit. Óvodásoknak, iskolásoknak tartok bemutatókat, és azt látom, a férfigyerekek sokszor érdeklődőbbek, mint a kisleányok. Idősek otthonában is voltam, meg a Mesterségek Házában, hívtak engem már százfelé. Igyekszem minden kívánságot teljesíteni. Lehet az az bizonyos kocsikkal, kis szék vagy nagy papucs, babafürösztő teknő, zsompor (kosár), sodringból (szálakból) kereszt, virágkaspó, lábtörlő, bármi jöhet, megcsinálom. Ballonokat, hordókat, gázpalackokat is megfontam már. Egyszer azt mondja nekem a barátnőm: »A karácsonyfámat csak angyalokkal szeretném díszíteni.« Mire én: »Sári, meg vagy zavarodva?« Aztán csináltam neki annyit, hogy azzal volt tele a fa. De aranyom, mutatam is mindjárt, mert ez aztán tényleg csak két mozdulat.” És valóban, egy perc alatt már a kezemben lapul a gyékényangyalka. „Mostanában a kalapokra kaptak rá, hát abból készítek tucatjával. Meg kitalálok mindig valami újdonságot csak a magam szórakoztatására is. Aztán, ha nem passzul, azt újra meg köll csinálni, mert csak az jó, ami teljesen jó” – vallja Elvira.

Az asszony szívesen tanítja a fiatalokat. A lánya is megtanulta a gyékényfonást, és az egyik unokája is

sokat segít neki. De egyetemisták „bentlakásos” képzését is vállalta néhány évvel ezelőtt. „Jöttek hatan-heten lányok, nálam aludtak, na, volt itt olyan világ, hogy hajaj” – meséli nevetve. „Csináltak mindent, ahogy mutattam, hasították a gyékényt rendületlenül, kosarat, papucsot fontak, igen jó volt a hangulat. Sokan a diplomamunkájukat is a gyékényezésből írták. Én azt tanácsolnám minden fiatalnak, de még a kisgyerekes anyukáknak is, próbálják meg, tanulják meg, mert érdemes.”

Elvira azt mondja, nem cserélné senkivel. Ha most állna pályaválasztás előtt, gondolkodás nélkül újra a gyékényfonást választaná. Értékesnek és szépnek tartotta mindig az életét, a gyermekkorát épp úgy, mint a fiatalágát és a felnőtt éveket. Férje korai halála után sok nehézséggel kellett szembenéznie, de a munka, a szenvedéllyé vált gyékényfonás segített átvészelni neki a legnehezebb időszakokat is. A helyi termelőszövetkezetben töltött tizenkét év alatt is rendszeresen járt aratni, és ez nem változott a nyugdíjas évek beköszöntével sem. Gyermekei, unokái felnőttek, sokat látogatják, és számíthat a segítségükre, de van olyan időszak, hogy senkire sincs szüksége, mert ahogyan mondja: jólesik a csend. A tevékenység azonban mindig kell, legyen az gyékényezés vagy horgolás, hiszen „az alkotás élter”

A falu könyvtárában nyílt kiállításon bárki megcsodálhatja kézművesmunkáinak egy-egy remekbe szabott darabját, a magyar címetől kezdve a bősárkányi régi templomon át A kiskakas gyémánt félkrajcárja című meséből felépített császári palotáig. ♦

Legyen

a média
a családjáért!

17 éve díjazzuk
a családbarát
újságírást.

Az alapítvány
megalakulása óta
114 újságírónak
adtunk elismerést
és ezzel biztatást.

Közel 200
Képmás-estet
szerveztünk.

**Támogassa
munkánkat
1% adója
-val!**

Adószám: **18260993-2-41**

Írjuk együtt a következő 1000 év történetét!

1%

Kérjük támogassa személyi
jövedelemadója egy százalékaival
a Pannonhalmi Bencés Gimnázium
Közhasznú Alapítványt!

Adószámunk: 18535741-2-08